

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. Разград, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светлана К. Чолакова

при участието на секретаря Мариан В. Найденов
в присъствието на прокурора Т. К. Т.
като разгледа докладваното от Светлана К. Чолакова Частно наказателно
дело № 20243300200066 по описа за 2024 година

Производството е по чл. 12 и сл. от Закона за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни актове за налагане на наказание лишаване от свобода или на мерки, включващи лишаване от свобода (ЗПИИСАННЛСМВЛС).

Първоначално в ОС-Разград е било образувано производство по чнд №175/2023г. по молба на осъдено в Германия лице - българския гражданин М. Е., с поС.ен адрес с.***, общ.Лозница чрез адвокат С. С., който се е възползвал от правната възможност по чл. 7, ал. 4 от горния закон сам да поиска от националния съд признаване и изпълнение на наложеното му наказание. Производство по чнд №175/2023г. на ОС-Разград е било прекратено с разпоеждане №534 от 14.11.2023г. и изпратено по подсъдност на ОС-Варна поради това, че от издаващата държава на 03.11.2023г. е постъпило писмо, че осъденото лице вече не живее в гр.Разград, а е с регистрирано местоживееене в гр.Варна, видно и от справка НБД.

С определение от 21.02.2024г. на ВКС по чнд №145/2024г. по повдигнат спор за подсъдност страна на ОС-Варна, където е било образувано чнд №1506/2023г., делото е било изпратено за разглеждане на ОС-Разград, по изложени в определението мотиви.

Предвид молбата на лицето съдът е изискал незабавно от германските власти, да представят удостоверение по чл. 3, както и съдебното решение, въз основа на което осъдения следва да търпи наложеното му наказание с решение на Второинстанционен съд Кайзерслаутерн. Постъпило е от издаващата държава удостоверение по чл. 4 от РР 2008/909/ПВР на Съвета за прилагане на принципа за взаимно признаване на присъди и решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, издадено на 09.03.2023 г. влязло в сила на

17.04.2023г./Л.44-74 от чнд №175/2023г./ Към него не е било приложено съдебното решение съгласно чл.3 от закона.

С разпореждане №67 от 26.02.2024г. по настоящото производство от издаващата държава е било изискано изпращането на процесното решение. В отговор е постъпило с вх. №1116 от 05.03.2024г. по електронната поща решение на Второинстанционен съд в Кайзерслаутерн с № 6057 Js 13127/22 7 KLS. постановено на 09.03.2023 г., влязло в сила на 17.04.2023 г.

Осъденото лице М. С. Е., се явява лично.

Явява се и упълномощения защитник адвокат С. С.. Становището на защитника е, че са налице предвидените в закона основания за уважаване на искането. Предвид приложените документи - възстановяване на половината от вредите, здравословното състояние, личността на осъдения степента на участието му в престъплението, моли да бъде приложен института на условното осъждане.

Участващия по делото прокурор също счита, че молбата е основателна, като строго формалноспоред буквата на закона следва да бъде признато чуждестванното решение. Сочи, че искането за прилагане на условното осъждане не е лишено от правна логика. Предвид приложените доказателства за възстановяването на половината от задължението от страна на осъдения, липсата на задължения към българската държава, намира, че деянието следва да се преквалифицира и да се приложи института на чл.66 НК, съответно приспособяване на наказанието.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, констатира следното:

В Окръжен съд - Разград е постъпило Удостоверение по чл. 4 от Рамково Решение 2008/909/ПВР на Съвета, издадено на 24.07.2023г. от прокурор на Прокуратура Кайзерсаутерн. Според същото на 09.03.2023 година е постановен съдебен акт по горното дело, влязъл в сила на 17.04.2023 г. Посочено е също така, че по силата на горния съдебен акт българският гражданин М. Е., роден на *** г. е осъден за престъпление, извършено на територията на Република Германия. Удостоверението съдържа обобщено представяне на фактите, квалифицирани като съставомерни съгласно наказателния закон на издаващата държава, както и описание на приложените законови разпоредби, по които М. Е. е бил признат за виновен. Съобразно съдържащото се в удостоверението фактическо изложение, предмет на предприетото против него наказателно преследване и на постановления окончателен съдебен акт е била следната дейтелност: Осъденото лице е контролирало няколко фиктивни дружества в България чрез назначени от него изпълнителни директори и ги е използвал за набиране на работници, които са били наети на работа с единствената цел да започнат работа в Германия и са били довеждани в Германия, без съответните удостоверения А1. Според фирмата клиент, базирана в Германия, осъденото лице е съставяло фиктивни фактури, за да симулира подизпълнителски отношения с фиктивните български дружества и за да прикрие изплащането на значителни суми недекларирани заплати на работниците. Най-късно през април 2015г. осъденото лице обединило в банда усилията си с двама - също осъдени-управителни на германско дружество възложител и е

подпомогнало управляващите директори най-малко в периода от 29.03.2016г. до 09.01.2022г. по този начин да намалее вноските за социално осигуряване и данъците върху заплатите. През горепосочения период са били укрити социалноосигурителни вноски, възлизащи на обща сума 4,475 440,50 EUR и данъци върху заплатите на обща стойност 833.997.50 EUR.

Посочената правна квалификация на престъплението: „Еднотипно помагачество в 70 случая на укриване и присвояване на работна заплата в особено тежка форма/бандитски престъпления/ и 70 случая на укриване на данъци в особено големи размери/особено тежък случай/, е следната: чл.266а ал.1 т.2, ал.4, изр.2, №4 от Наказателния кодекс /ФРГ/, чл.370 ал.1, №1, ал.3, №1 от Германския данъчен кодекс, чл.27, чл.49, ал.1 и чл.52 от Наказателния кодекс /ФРГ/. Посочено е, че общата продължителност на наказанието/дни/: 1370. Целият срок на лишаване от свобода, изтърпян във връзка с наказанието по отношение на което е постановено съдебното решение/дни/: 259 изчислено към 17.07.2023г. В момента лицето не е задържано. Осъденото лице не е било изслушано, тъй като вече се е намирало в изпълняващата държава.

Представеното удостоверение съдържа данни за вида и срока на наложеното наказание. Същото се съдържа и в представеното съдебно решение, в което е посочено, че наложеното наказание е 3 години и 9 месеца лишаване от свобода. В удостоверението и приложената справка е посочено, че целият размер на наказанието лишаване от свобода е 1370 дни, като към датата на която е направено изчислението 17.07.2023г., осъденият е изтърпял общо 259 дни.

Според посоченото в удостоверението осъденото лице се намира на територията на Р.България. Това се потвърждава и от останалите събрани по делото доказателства, включително молбата, въз основа на която е предприето настоящото производство.

В постъпилото удостоверение са описани цифром и словом относимите разпоредби от Наказателния кодекс /ФРГ/. В удостоверението е отбелязано също така, че съгласно правото на издаващата държава осъденото лице има право на предсрочно или условно освобождаване след изтърпяване на две трети от срока на наказанието. Компетентния орган на издаващата държава желае да бъде информиран относно началото и края на срока на предсрочното или условно освобождаване.

От приложената Справка от НБД “Население“ се установява, че българският гражданин М. С. Е. е роден на *** г. в гр.Разград, с поС.ен адрес в с.***,общ.Лозница и настоящ адрес в гр.Варна.

Преценката за съответствие между удостоверението и постановения съдебен акт, въз основа на който е наложено наказанието, чието признаване се иска, както и необходимостта да бъде определен приложимия закон в контекста на правната квалификация на описаното престъпление според националното ни право, изисква анализ на съставомерните факти, изложени от осъждащия орган. Както вече беше посочено, описаната в удостоверението, а и в актовете на съдебните инстанции фактическа обстановка сочи, че М. Е. е бил признат за

виновен за това, че в периода от 29.03.2016г. до 09.01.2022 г., 70 случая на укриване на работна заплата и укриване на данъци в особено големи размери.действайки в съучастие с друго лице.

Така изложените в удостоверението и съдебния акт факти обосновават извода, че между съдържанието на двата документа е налице съответствие относно съществените за престъпната дейтелност фактически елементи, поради което и съдът прие, че допълнителни уточнения в тази насока не са необходими, а формалното изискване за идентичност между съдържащото се в удостоверението и в съдебния акт описание на съставомерните факти е изпълнено.

Видно от приложената справка за съдимост лицето не е осъждано.

Видно от приложеното по делото писмо от Окръжна прокуратура – Разград срещу М. Е. има неприключило наказателно производство по чнд №1506/2023г. на ОС-Варна-производство във връзка с международно сътрудничество по наказателни дела, което както бе посочено по-горе е приключило поради повдигнат спор за подсъдност, т.е. няма обвинения по неприключили наказателни производства.

Осъденият не е бил изслушан, както е посочено в удостоверението по чл.4 от Рамково решение 2008/909/, тъй като вече се е намирал в изпълняващата държава, като следва да се отбележи, че поризводството е образувано по негова молба.

Съображения за по-ефективна ресоциализация на лицето в Република България са изложено в придружаващо писмо от първоинстанционния съд, издал осъдителното решение и същите се споделят от настоящия съд

Не са налице основания за отлагане признаването на съдебния акт по чл. 14 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Не са налице основания за отказ по чл. 15 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, тъй като: предоставеното удостоверение по чл. 3 е пълно и няма явно несъответствие между него и съдебния акт; не са налице условията по т. 2; признаването не е в противоречие с принципа „ne bis in idem“ няма твърдения и доказателства по делото, че за същото деяние е осъждан с друга присъда; деянието съставлява престъпление и съгласно българското законодателство; изпълнението на определеното със съдебния акт наказание не е погасено по давност съгласно българското законодателство, тъй като не е изтекъл срока по чл. 82 НК; осъденото лице не се ползва с имунитет по българското законодателство; М. Е. е пълнолетен и съдебният акт не е постановен спрямо лице, което поради възрастта си, съгласно българското законодателство, не може да бъде наказателноотговорно за деянията, във връзка с които е постановен актът; към момента на получаване на съдебния акт от съда за изтърпяване остават повече от 6 месеца от наложеното наказание, тъй като от целия срок от 1370 дни са изтнърпяни 259 дни; съдебният акт е постановен при съдебен процес, на който осъденото лице се е явило лично; наложеното наказание не включва принудителни медицински мерки или мерки, включващи лишаване от свобода, които не могат да бъдат изпълнени от Република България в съответствие с българското законодателство; съдебният

акт се отнася за престъпление, извършено на територията на Германия.

Няма основание за частично признаване на съдебния акт, съгласно чл. 16 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

За квалифицирането на посочените деяния са от значение фактите, за които лицето е признато за виновно и осъдено, а в случая според тях престъпленията, за което М. Е. е осъден са изцяло идентични на това, съдържащото се в диспозициите на нормата по чл. 255 ал.3 от НК във вр. с чл.26 ал.1 от НК

За престъплението по чл. чл. 255 ал.3 от НК се предвижда наказание лишаване от свобода за срок от три до осем години. Наложено от осъждащата държава едно наказание е лишаване от свобода за срок от три години и девет месеца лишаване от свобода, т. е. към минималния предвиден от българския закон размер, поради което не се налага намаляване или приспособяване на наказанието по смисъла на чл. 13 от ЗПИИСАННЛСМВЛС.

Съдът намира искането на страните за прилагане на института на условното осъждане по отношение на осъдения за неоснователно. Изложените от защитата на осъдения доводи, а именно за възстановяване на половината от нанесените вреди в резултат на престъплението, здравословното състояние, личността на подсъдимия намира, че са неотносими към това производство. Наказанията, наложени от съд на държава-член на ЕС се приемат такива, каквито са, и не могат да бъдат модифицирани от българския съд с прилагане на норми от българското законодателство, които могат да доведат до намаляване на наказанията, на които е бил осъден в чужбина съответния български гражданин. Това противоречи на принципа на взаимно признаване и зачитане на постановените съдебни актове и би нарушило доверието в съдебните органи на Република България. Иначе би се стигнало до заобикаляне на изискванията на Рамково решение 2008/909 като е недопустимо и не може да бъде постигнат различен резултат, който не би могъл да бъде постигнат в процедурата по приспособяване на осъжданията на трансферируания осъден. Цитираното рамково решение не предвижда възможност изпълняващата държава да интервенира във влязъл в сила чужд съдебен акт, като по същество той да бъде отменен или изменен. А по същество искането е за преквалифициране на деянието, по този начин намаляване размера на наложеното наказание, за което да бъде приложен института на условното осъждане. Хипотезата на приспособяване на наказанията, уредени в чл. 13, ал. 2 от Закона касае случаи, когато вида на наказанието в издаващата държава не съответства на това в българското законодателство, а в настоящият казус това не е така, тъй като и двете законодателства предвиждат за конкретните престъпления наказание "лишаване от свобода", поради което не са налице и предпоставките на чл.13 от ЗПИИСАННЛСМВЛС за приспособяване на наказанието. Посоченият съдебен акт на издаващата държава, трябва да се взема предвид такъв, какъвто е постановен.

Поради което намира, че са налице предпоставките на ЗПИИСАННЛСМВЛС и следва да бъде призната и изпълнена постановената присъда, като М. Е. изтърпи остатъка от наложеното му наказание лишаване от свобода в Република България.

На основание чл. 59, ал. 1 НК и чл. 12, ал. 9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, следва да се

приспадне при изпълнение на наказанието три години и девет месеца лишаване от свобода (1370 дни) и изтърпяната част от това наказание в общ размер 259 дни изчислен на 17.07.2023 г., като след този период явно не е бил задържан както е посочено в удостоверението. Имайки предвид размера на наложеното на М. Е. наказание лишаване от свобода, същото следва да бъде изтърпяно от него при първоначален строг режим, на основание чл. 57, ал. 1, т.3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

Признава решение на Второ инстанционен съд Кайзерслаутерн №7 KLS 6057 Js 13127/22 постановено на 09.03.2023 г., влязло в сила на 17.04.2023 г., с което българският гражданин М. С. Е., роден на *** г. в гр.Разград, ЕГН ***** с поС.ен адрес в с.***, общ.Лозница и настоящ адрес в гр.***, неосъждан, е признат за виновен в извършване на престъпление: Еднотипно помагачество в 70 случая на укриване и присвояване на работна заплата в особено тежка форма/бандитски престъпления/ и 70 случая на укриване на данъци в особено големи размери/особено тежък случай/, според чл.266а ал.1 т.2, ал.4, изр.2, №4 от Наказателния кодекс /ФРГ/, чл.370 ал.1, №1, ал.3, №1 от Германския данъчен кодекс, чл.27, чл.49, ал.1 и чл.52 от Наказателния кодекс /ФРГ/, съответстващи на престъпление по чл. 255 ал.3 от НК, като деянията са извършени в периода от 29.03.2016г. до 09.01.2022г.

Наказанието което следва да изтърпи осъденият М. С. Е. е лишаване от свобода за срок от три години и девет месеца (1370 дни).

Определя, на основание чл. 57, ал. 1, т.3 от ЗИНЗС, първоначален общ режим при изтърпяване на наложеното наказание лишаване от свобода.

На основание чл. 59, ал. 1 НК и чл. 12, ал. 9 от ЗПИИСАННЛСМВЛС зачита изтърпяната част от наказанието, изчислен към 17.07.2023 г. в размер на 259 дни.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред Апелативен съд Варна в 14 дневен срок от днес.

Заверен препис от решението след влизането му в сила да се изпрати незабавно на Окръжна прокуратура - Разград за сведение и предприемане на необходимите действия по изпълнение на признатата присъда, и реализиране на трансфера, като се вземат предвид обстоятелствата по изтърпяване на наказанието.

За постановеното решение да се уведоми издаващата държава, след влизането му в сила.

Препис от решението да се изпрати, след влизането му в сила, на Върховна касационна прокуратура и на Министерство на правосъдието.

Съдия при Окръжен съд – Разград: _____